

Sygn. akt VIII U 1336/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 czerwca 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt: VIII U 1336/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. H. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110, i 110 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym po przyznaniu emerytury, a zatem brak jest podstaw do jej ponownego przeliczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony podniósł, iż po nabyciu uprawnienia do emerytury górniczej 15.11.2001 r wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o przedłużenie zatrudnienia ze względu na przysługującą mu nagrodę jubileuszową i pracował do 01.07.2002 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. H. urodził się w dniu (...)

W okresie od dnia 15.11.1976 r do dnia 30.06.2002 r J. H. zatrudniony był w KWK (...)

Na podstawie decyzji (...) Oddział w Z. z dnia 20.05. (...). ubezpieczonemu przyznane zostało prawo do emerytury górniczej z dniem 01.07.2002 r tj od ustania zatrudnienia. Ubezpieczony został poinformowany, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia winien w terminie 14 dni od ustania zatrudnienia przedłożyć świadectwo pracy. Świadectwo pracy złożył w organie rentowym w dniu 03.07.2002r i decyzją z dnia 11.07.2002 r organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 01.07.2002 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1985 - 1994, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 262,44 % i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do emerytury ubezpieczony nie pracował.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia na KWK (...), zeznania ubezpieczonego.

Stan faktyczny był między stronami bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że ubezpieczonemu przyznane zostało prawo do emerytury od dnia 01 lipca (...) i po przyznaniu emerytury ubezpieczony nie pracował.

Zgodnie z treścią art. 110 ust 1 ustawy z dnia 12.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U 2015r, poz 748) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Po myśli art. 110 ust 2 warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Zgodnie z ust 3 cytowanego artykułu okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe

na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach.

Ubezpieczony nie kontynuował jednak zatrudnienia po przyznaniu emerytury, a zatem nie wskazał podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia.

Nie można zgodzić się z interpretacją art. 110 a dokonaną przez ubezpieczonego, zgodnie z którą istotna jest data nabycia uprawnień do emerytury, a nie data przyznania prawa do emerytury. Art. 110 a, 110 ustawy emerytalnej posługuje się pojęciem „przyznania świadczenia” a nie „nabyciem uprawnień do świadczenia”.

Zarówno art. 110a, jak i 110 ustawy, nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, albowiem nie spełnił wymaganych w nich przesłanek. Przewidziana w tych przepisach możliwość przeliczenia emerytury dotyczy jedynie osób, które po przyznaniu prawa do emerytury nadal pracowały i odprowadzały składkę na ubezpieczenie społeczne od osiąganego przychodu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznając odwołanie za bezzasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

(-) SSR del Magdalena Kimel